

[Finansministeren.]

foranstaltning, hvor man ville gøre alt for at få varerne hjem. Ellers kan man ikke argumentere særligt for det. En prisfaldsrisiko kan der naturligvis være på visse varer, konjunkturbestemte varer osv., men det er jo ikke sådan, at man ikke kan trække tabet fra. Det er ikke nogen egentlig afskrivningsregel, vi taler om her. Det hedder også „nedskrivning på bindende kontrakt“. Man kan altså sikre sig mod en vis risiko på forhånd, og det ligger i sagens natur, at når tabet konstateres, trækker man det fra i det følgende år — og de fleste af disse varer omsættes inden for et år; det er lagervarer, der går ind i omsætningen osv. Derved får man en så meget lavere indkomst, så det regulerer helt sig selv. Der er ikke tale om, at vi nu tager noget fra nogen. Man vil naturligvis altid kunne indregne det tab, man får ved at sælge varerne, i sit regnskab. Der er kun tale om, at man ikke forud ved nytårsafslutningen kan sige: nu laver jeg en særlig sikring for det tab, jeg måske får, måske ikke får. At der er en likviditetsvirkning, skal jeg erkende, og derfor laver vi aftrappingsordningen.

Jeg kan ikke give udtryk for nogen vilje til at forhandle om dette forslag, for så vidt angår selve det princip, at man skal ophæve adgangen til at nedskrive på bindende kontrakt.

Hr. Jens Peter Jensen var inde på spørgsmålet om skibene. Her må jeg bruge noget af samme betragtning, jeg var inde på før, nemlig at vi sætter ind dér, hvor vi finder det påtrængende nødvendigt at sætte ind. Det er på maskinområdet, den hurtige teknisk-økonomiske forældelse finder sted. Maskinerne kan være forældede, længe inden de er slidt ned. Det kan være pæne maskiner at se på, men de er alligevel forældede, for de giver ikke virksomhederne det produktionsgrundlag, som de kan skaffe sig ved at købe nye maskiner, der er teknisk mere fremskredne. Det samme sker ikke i nær det omfang på skibenes område.

Husk på, at det, vi taler om nu, er, at der er visse produktionsmidler, der bør kunne afskrives på en 5-6 år. Der er ingen, der siger, at man vil bruge denne 40 pct.s regel, det er op til virksomhederne selv; men de får en mulighed for at bruge den, sådan at de kan sige: på de og de områder inden for

vores produktion, hvor der sker en særlig hurtig forældelse, bruger vi den, så vi kan få dækket ind til køb af nye maskiner. Det sker dog ikke for skibene endnu. Det er muligt, det kommer engang, men jeg tror, at den sondring, der er lavet her, foreløbig er rigtig.

Bilerne har jeg svaret på — og for så vidt også på hele spørgsmålet om bindende kontrakt. Når det bliver sagt, at det ikke er erhvervsvenligt, vil jeg svare, at det er i hvert fald erhvervsvenligt i den forstand, at hvis man kan lave kontrollen bedre, har man her en ganske klar forbedring for en meget stor del af erhvervslivet på maskinområdet, som dette hænger sammen med.

Med hensyn til afskrivning over 100 pct. henviste hr. Jens Peter Jensen til Sverige. Der blev nævnt tallet 130 pct. og spurgt, om man ikke kunne give et inflationstillæg. Dette spørgsmål har også været fremme gennem årene. Man har talt om genanskaffelsesprincip for afskrivning osv. Det er altid blevet afvist, også i sin tid af hvervetenes eget skatteudvalg. I afskrivningsudvalget nåede man til, at vi i investeringsfundsordningen i virkeligheden har en adgang til at henlægge beløb og få dem afskrevet, trukket fra på skatteregnskabet, sådan at den dag, man skal købe maskinerne, kan man lægge det beløb til, man har fået afskrivning for ved henlæggelse i investeringsfunds. Dér har vi ordningen, så det er ikke rigtigt at sige, at man i Danmark ikke kan afskrive på en genanskaffelsespris.

Jeg skal ikke gå dybere ind på det. Vi kan drøfte det videre i udvalget.

Hr. Bernhard Baunsgaard gav positiv tilslutning, men var inde på spørgsmålet, om der alligevel ikke var områder, hvor det kunne være fornuftigt at opretholde reglen om bindende kontrakt. Dertil vil jeg sige, at det vil jeg godt have, at vi drøfter videre i udvalget. Vi mener ikke, selv om der er områder, hvor priserne kan svinge ret stærkt, at der er behov for at opretholde denne ordning. Hvis man ville opretholde den, ville den i hvert fald være administrativt meget vanskelig og give så store komplikationer, at jeg tror, ligningsfolkene vil sige, at her står vi over for et enten-eller. Vi må enten ophæve denne regel eller bevare den, men vi kan ikke begynde at sondre mellem de forskellige vareområder.